

Arrest

nr. 317 794 van 2 december 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Gambiaanse nationaliteit te bezitten.

Op 9 augustus 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 oktober 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 18 april 2024 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u staatsburger van Gambia, behoort u tot de Fulani bevolkingsgroep en bent u afkomstig uit de stad Soma (Lower River Division). Na het overlijden van uw vader Am.J., trouwde uw moeder met diens broer, uw oom A.O.J.. Toen u vijf à zes jaar oud was besloot uw moeder u naar verwanten in Conakry (Guinee Conakry) te brengen. U verbleef er ongeveer drie jaar en keerde daarna terug naar Soma. U ging er gedurende vier of vijf jaar naar school. Omdat het thuis niet boterde tussen u en uw oom/stiefvader en uw moeder hiervoor de schuld kreeg en door uw oom werd geslagen besloot ze u naar Senegal te sturen. Rond uw leeftijd van twaalf jaar bracht uw moeder u naar een man die u in een wagen zette die u naar Senegal reed. U kwam na enkele dagen aan in Futa waar u in de leer ging in een Arabische school waar de koran werd onderwezen. U leefde er die hele periode van aalmoezen die de plaatselijke bewoners gaven. U had verder geen enkel contact met uw moeder. Op een bepaald moment had u genoeg van uw leefomstandigheden en besloot u zich in de laadruimte van een toegekomen reisbus te verstoppen om weg te geraken uit Futa. U reed gedurende enkele dagen naar een voor u onbekende bestemming en stapte ten slotte uit in Saint Louis. U ging er naar koranscholen om u zelf van eten te voorzien en besloot enkele maanden later naar Dakar te trekken omdat u hoorde dat u daar kon werken. Gedurende twee à drie jaar verbleef u en werkte u in Dakar tot u besloot om na vier à vijf jaar van verblijf in Senegal naar Libië te trekken, daar u hoorde van daaruit naar Europa te kunnen trekken. U reisde via Mali en Niger en werkte onderweg om uw reis te bekostigen. Na een drietal maanden in Libië reisde u in 2014 naar Italië waar op 9 december 2014 uw vingerafdrukken in Palermo werden genomen. U diende er een verzoek om internationale bescherming in en ontving er een verblijfsvergunning. U volgde er verschillende cursussen en een opleiding en ging aan de slag als tandartsassistent. U besloot uiteindelijk om niet meer in Italië te blijven nadat uw verblijfsstatuut er was veranderd en u er opnieuw een verzoek om internationale bescherming zou moeten indienen. U wilde deze procedure dan ook liever in een ander land opstarten en besloot om in 2020 naar België te komen. Na een bezoek aan Frankrijk en België in december 2020 keerde u terug naar Italië en dacht na wat u ging doen. Uiteindelijk reisde u in de zomer van 2021 terug via Frankrijk naar België waar u op 9 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming stuurde u op 20 oktober 2023 twee mails met afbeeldingen van de volgende documenten: uw verblijfskaart voor Italië (d.d. 19/04/2016, geldig tot 18/04/2018); twee opleidingscertificaten uit Italië (d.d. 03/10/2016 en 07/03/2018); uw verblijfsdocument voor Italië (d.d. 05/01/2021, geldig tot 05/07/2021) en een kaart, afgeleverd in San Cono (Italië) op 29 september 2015, waarop uw identiteitsgegevens staan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst, Gambia, te kunnen terugkeren omdat u vreest steeds ruzie te zullen hebben met uw familie daar uw oom A., die sinds het overlijden van uw vader ook uw stiefvader is, al de bezittingen van uw vader heeft overgenomen en hij u niet in jullie huis wilde zien opgroeien. Tevens bent u van mening dat uw oom u mogelijks kan doden indien u het gerecht zou inschakelen om uw eigendommen terug in eigen handen te nemen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/10/2023 –verder "notities" CGVS, p.28,29).

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u uiteengezette feiten niet eensluidend zijn, waardoor u geen correct zicht biedt op uw leefsituatie in Gambia, voor uw komst naar Europa noch op de werkelijke redenen van uw vertrek. Bovendien zetten dergelijke inconsistenties uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling.

Daar er uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde opleidingscertificaten uit Italië blijkt dat u in staat was om kort na uw komst naar Europa in 2014 verschillende cursussen in Italië te volgen en zelfs een opleiding tot mondhygiënist af te ronden en hierna volgens uw opleiding te werken als tandartsassistent, kan er vanuit worden gegaan dat u een hoger opleidingsniveau heeft en kan er van u redelijkerwijs worden verwacht dat u coherente verklaringen aflegt aangaande uw leefsituatie in uw land van herkomst (zie documenten groene map en zie notities CGVS, p.26,27). Het is dan ook verbazingwekkend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 23 juni 2022, wanneer men u er uw verklaringen voorlas opmerkte dat het aanhoren van uw verklaringen verwarrend voor u was en een verteld verhaal anders is dan een opgeschreven versie. Wanneer men u er dan vroeg of u iets had om bijkomend toe te voegen of te verduidelijken merkte u enkel op dat u niet kon vertellen waarom u uit uw land was vertrokken omdat u toen nog klein was (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 5). Dat u aanvankelijk in staat was een gedetailleerd verhaal te brengen waarin u uw problemen in Gambia uiteenzette om daarna op te merken dat u niet wist waarom u uw land van herkomst verliet omdat u te klein was, is verbazingwekkend te noemen. Uw

uitleg niet te hebben geweten waarom u juist uw land verliet omdat u te jong zou zijn geweest op het moment van uw vertrek uit Gambia, kan bovendien niet worden gevolgd daar u bij de DVZ aangaf uw land in 2014 te hebben verlaten en u bij gevolg achttien jaar was op het moment van uw vertrek (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 10 en vraag 37). Zo ook is het treffend om vast te stellen dat u de geloofwaardigheid van het relaas dat u er had gebracht afschoof op uw ouders, stellende dat het zij waren die u deze versie van de feiten zouden hebben verteld (zie vragenlijst CGVS, d.d. 23/06/2022, vraag 5). Hoe dan ook deed u er verder geen bijkomende toevoegingen of gaf u geen andere opmerkingen aan het relaas dat u er bracht en dat u er werd voorgelezen waarna u uw verklaringen voor akkoord ondertekende (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2023, vraag 7 en vraag 8). Waarom u bij de DVZ stelde Gambia in 2014 te hebben verlaten –hierbij opmerkend dat u van uw geboorte tot 2014 in Gambia woonde maar tussendoor ook in naar Guinee Conakry reisde en voor studies naar Senegal tussen 2009 en 2012 (zie verklaringen DVZ 02/09/2021, vraag 10 en vraag 11)- doch op het CGVS aangaf dat u eerder dertien à veertien jaar was bij uw vertrek uit uw land, is dan ook een raadsel. Gewezen op deze inconsistentie ontkende u enkel uw eerdere verklaringen (notities CGVS, p.21). Een loutere ontkenning van de aanvankelijke versie van de feiten is echter niet afdoende en herstelt de tegenstrijdigheid niet.

Verder valt het uitermate op dat u bij de DVZ op 2 september 2021 en op 23 juni 2022 een hele andere familiale situatie schetst, die dan nog eens haaks staat op de versie die u op het CGVS brengt. U vertelde immers aanvankelijk bij de DVZ dat uw vader in Guinee woonde en uw moeder in Gambia (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 13). Tijdens uw gesprek met een medewerker van de DVZ op 23 juni 2022, dat wil zeggen ongeveer acht maanden na uw eerste verklaringen bij de DVZ op 2 september 2021, gaf u dan plotsklaps aan dat uw vader was overleden toen u vijf à zes jaar oud was. Waarom u aanvankelijk dan meedeelde dat uw vader in Guinee woonde is dan ook een raadsel en doet vermoeden dat u na uw eerste gesprek met de DVZ had besloten om uw verhaal wat aan te passen (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 4). Bij de opsomming van uw broers en zussen ten overstaan de DVZ, gaf u er zeven namen op als zijnde uw volle broers en zussen en voegde eraan toe dat u nog vier of vijf siblings had, de kinderen van uw vader en diens tweede vrouw (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 17). Op het CGVS vertelde u opnieuw dat uw vader, Am. – bij de DVZ fonetisch opgetekend als “Ma.” (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 13)- was overleden toen u klein was en voegde er plotsklaps aan toe dat uw moeder hertrouwde met uw vaders broer, uw oom A., toen u ongeveer vijf jaar oud was (notities CGVS, p.8). In tegenstelling tot uw eerste verklaring bij de DVZ op 2 september 2021 dat uw vader in Guinee verbleef, gaf u nu aan dat uw vader in Gambia had gewoond (notities CGVS, p.8,9). U zou het enig kind zijn geweest van uw ouders (notities CGVS, p.11) en het zou uw moeder zijn die hertrouwde met de broer van uw vader en kinderen met hem kreeg, zijnde uw zes halfbroers- en zussen wiens namen u opsomde op het CGVS en die bleken overeen te komen met de volle broers en zussen die u bij de DVZ vernoemde (notities CGVS, p.10). U stelde hierbij uitdrukkelijk dat uw vader naast u geen andere kinderen had en zelfs nooit een andere echtgenote had dan uw moeder (notities CGVS, p.11). Wanneer u werd gewezen op deze inconsistenties, antwoordde u: “Ik noem mijn huidige vader als vader, dus ja, zelfs als ik voor hem sta noem ik hem vader, niet mijn overleden vader, dus ik zei mijn vader heeft 2 vrouwen, dus moeder en de andere misschien is dat verkeerd verstaan”, een uitleg die de vastgestelde tegenstrijdigheid niet herstelt daar u bij de DVZ nooit vertelde dat uw moeder met uw oom was gehuwd en u deze oom zelfs nergens had vernoemd tijdens uw gesprek aldaar (notities CGVS, p.17). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd en gevraagd waarom u bij de DVZ nooit enig gewag maakte van deze oom die tevens uw stiefvader zou zijn, liet u een antwoord achterwege en bleef zwijgen (notities CGVS, p.17). Daar u op het CGVS uw ouders voorstelde als Guineese staatsburgers die samen als koppel naar Gambia migreerden ongeveer vijf jaar voor uw geboorte en hierna ook Gambiaanse documenten verwierven (notities CGVS, p.7,8) terwijl u bij de DVZ beweerde dat uw moeder een Gambiaanse vrouw was en uw vader een Guineese man, die mekaar in Gambia leerden kennen en er huwden nadat uw Guineese vader er naartoe migreerde (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 5), werd u ook gewezen op deze uiteenlopende versie van de feiten en werd u gevraagd om verheldering. U bleef echter zwijgen (notities CGVS, p.22). Er werd u dan opgemerkt dat u van bij het begin erop werd gewezen dat het van groot belang was om een waarheidsgetrouwe uiteenzetting te geven zodat er een correct beeld kon worden gevormd over uw leefsituatie in uw land van herkomst voor uw komst naar Europa ten einde een onderzoek te kunnen voeren naar uw nood om internationale bescherming (notities CGVS, p.3,22). U knikte hierop enkel bevestigend aangevend dat u de opmerking van uw protection officer wel had verstaan (notities CGVS, p.22).

Behalve dat u geen coherente verklaringen aflegde over uw familiale situatie en wanneer u al dan niet uit Gambia vertrok, blijkt uw asielrelaas zoals u dit aflegt bij de DVZ en op het CGVS compleet verschillend. Waar u zich bij de DVZ als zoon van een (plaatselijke) koning herkomstig uit Guinee voorstelde wiens eigendommen en kroon u na diens overlijden erfde en waardoor u volgens uw moeder gevaar liep daar familieleden van uw vader eveneens naar diens functie en rijkdom aasden en uw moeder u op acht of negenjarige leeftijd tegen uw zin het land uitstuurde (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 5), vertelt u op het CGVS dat u na het huwelijk van uw moeder met uw oom, thuis niet welkom was en uw oom u er niet wilde hebben daar hij zich de eigendommen van uw vader, zijnde diens winkel en woonst, had toegeëigend (notities CGVS, p.19,23,28,29). Tot twee keer toe gewezen op deze uiteenlopende versies van uw asielrelaas en gevraagd om deze incoherenties te verklaren, gaf u geen enkele reactie (notities CGVS, p.29). Aan het

geheel van uw verklaringen kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht. Wat er ook van zij, moest uw uiteenzetting ook maar enigszins waar zijn, dient te worden opgemerkt dat de problemen met uw oom/stiefvader omwille van eigendommen van louter plaatselijke, familiale/privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Uw voorgehouden vrees door uw oom te worden omgebracht blijkt bovendien louter hypothetisch, daar u stelt dat u eigenlijk nooit van plan was en niet van plan bent om via het gerecht de eigendommen van uw vader op te eisen (notities CGVS, p.29,30). Nagegaan of u bij een eventuele terugkeer naar Gambia u niet los van uw oom/stiefvader ergens kan vestigen en daar een leven opbouwen, gaf u aan dat dit inderdaad mogelijk was. U kende verder nooit problemen in Gambia, noch met burgers noch met de autoriteiten (notities CGVS, p.28,30).

Andere redenen die u zouden belemmeren naar Gambia terug te keren, stelde u niet te hebben (notities CGVS, p.30)

De door u opgestuurde afbeeldingen van documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw opleidingscertificaten uit Italië werden hierboven reeds besproken. Aan uw verblijf in Italië, dat u staakt aan de hand van uw verblijfskaart voor Italië (d.d. 19/04/2016, geldig tot 18/04/2018), uw verblijfsdocument voor Italië (d.d. 05/01/2021, geldig tot 05/07/2021) en een kaart, afgeleverd in San Cono (Italië) op 29 september 2015, waarop uw identiteitsgegevens staan, wordt verder niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, "van artikel 3", van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Kameroen te zijn ontvlucht omdat hij zijn oom vreesde die na het overlijden van verzoekers vader met verzoekers moeder huwde. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“U verklaarde niet naar uw land van herkomst, Gambia, te kunnen terugkeren omdat u vreest steeds ruzie te zullen hebben met uw familie daar uw oom A., die sinds het overlijden van uw vader ook uw stiefvader is, al de bezittingen van uw vader heeft overgenomen en hij u niet in jullie huis wilde zien opgroeien. Tevens bent u van mening dat uw oom u mogelijks kan doden indien u het gerecht zou inschakelen om uw eigendommen terug in eigen handen te nemen (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 19/10/2023 –verder “notities” CGVS, p.28,29).

Er dient echter te worden vastgesteld dat de door u uiteengezette feiten niet eensluidend zijn, waardoor u geen correct zicht biedt op uw leefsituatie in Gambia, voor uw komst naar Europa noch op de werkelijke redenen van uw vertrek. Bovendien zetten dergelijke inconsistenties uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling.

Daar er uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde opleidingscertificaten uit Italië blijkt dat u in staat was om kort na uw komst naar Europa in 2014 verschillende cursussen in Italië te volgen en zelfs een opleiding tot mondhygiënist af te ronden en hierna volgens uw opleiding te werken als tandartsassistent, kan er vanuit worden gegaan dat u een hoger opleidingsniveau heeft en kan er van u redelijkerwijs worden verwacht dat u coherente verklaringen aflegt aangaande uw leefsituatie in uw land van herkomst (zie documenten groene map en zie notities CGVS, p.26,27). Het is dan ook verbazingwekkend dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 23 juni 2022, wanneer men u er uw verklaringen voorlas opmerkte dat het aanhoren van uw verklaringen verwarrend voor u was en een verteld verhaal anders is dan een opgeschreven versie. Wanneer men u er dan vroeg of u iets had om bijkomend toe te voegen of te verduidelijken merkte u enkel op dat u niet kon vertellen waarom u uit uw land was vertrokken omdat u toen nog klein was (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 5). Dat u aanvankelijk in staat was een gedetailleerd verhaal te brengen waarin u uw problemen in Gambia uiteenzette om daarna op te merken dat u niet wist waarom u uw land van herkomst verliet omdat u te klein was, is verbazingwekkend te noemen. Uw uitleg niet te hebben geweten waarom u juist uw land verliet omdat u te jong zou zijn geweest op het moment van uw vertrek uit Gambia, kan bovendien niet worden gevolgd daar u bij de DVZ aangaf uw land in 2014 te hebben verlaten en u bij gevolg achttien jaar was op het moment van uw vertrek (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 10 en vraag 37). Zo ook is het treffend om vast te stellen dat u de geloofwaardigheid van het relaas dat u er had gebracht afschoof op uw ouders, stellende dat het zij waren die u deze versie van de feiten zouden hebben verteld (zie vragenlijst CGVS, d.d. 23/06/2022, vraag 5). Hoe dan ook deed u er verder geen bijkomende toevoegingen of gaf u geen andere opmerkingen aan het relaas dat u er bracht en dat u er werd voorgelezen waarna u uw verklaringen voor akkoord ondertekende (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2023, vraag 7 en vraag 8). Waarom u bij de DVZ stelde Gambia in 2014 te hebben verlaten –hierbij opmerkend dat u van uw geboorte tot 2014 in Gambia woonde maar tussendoor ook in naar Guinee Conakry

reisde en voor studies naar Senegal tussen 2009 en 2012 (zie verklaringen DVZ 02/09/2021, vraag 10 en vraag 11)- doch op het CGVS aangaf dat u eerder dertien à veertien jaar was bij uw vertrek uit uw land, is dan ook een raadsel. Gewezen op deze inconsistentie ontkende u enkel uw eerdere verklaringen (notities CGVS, p.21). Een loutere ontkenning van de aanvankelijke versie van de feiten is echter niet afdoende en herstelt de tegenstrijdigheid niet.

Verder valt het uitermate op dat u bij de DVZ op 2 september 2021 en op 23 juni 2022 een hele andere familiale situatie schetst, die dan nog eens haaks staat op de versie die u op het CGVS brengt. U vertelde immers aanvankelijk bij de DVZ dat uw vader in Guinee woonde en uw moeder in Gambia (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 13). Tijdens uw gesprek met een medewerker van de DVZ op 23 juni 2022, dat wil zeggen ongeveer acht maanden na uw eerste verklaringen bij de DVZ op 2 september 2021, gaf u dan plotsklaps aan dat uw vader was overleden toen u vijf à zes jaar oud was. Waarom u aanvankelijk dan meedeelde dat uw vader in Guinee woonde is dan ook een raadsel en doet vermoeden dat u na uw eerste gesprek met de DVZ had besloten om uw verhaal wat aan te passen (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 4). Bij de opsomming van uw broers en zussen ten overstaan de DVZ, gaf u er zeven namen op als zijnde uw volle broers en zussen en voegde eraan toe dat u nog vier of vijf siblings had, de kinderen van uw vader en diens tweede vrouw (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 17). Op het CGVS vertelde u opnieuw dat uw vader, Am. – bij de DVZ fonetisch opgetekend als “Ma.” (zie verklaringen DVZ d.d. 02/09/2021, vraag 13)- was overleden toen u klein was en voegde er plotsklaps aan toe dat uw moeder hertrouwde met uw vaders broer, uw oom A., toen u ongeveer vijf jaar oud was (notities CGVS, p.8). In tegenstelling tot uw eerste verklaring bij de DVZ op 2 september 2021 dat uw vader in Guinee verbleef, gaf u nu aan dat uw vader in Gambia had gewoond (notities CGVS, p.8,9). U zou het enig kind zijn geweest van uw ouders (notities CGVS, p.11) en het zou uw moeder zijn die hertrouwde met de broer van uw vader en kinderen met hem kreeg, zijnde uw zes halfbroers- en zussen wiens namen u opsomde op het CGVS en die bleken overeen te komen met de volle broers en zussen die u bij de DVZ vernoemde (notities CGVS, p.10). U stelde hierbij uitdrukkelijk dat uw vader naast u geen andere kinderen had en zelfs nooit een andere echtgenote had dan uw moeder (notities CGVS, p.11). Wanneer u werd gewezen op deze inconsistenties, antwoordde u: “Ik noem mijn huidige vader als vader, dus ja, zelfs als ik voor hem sta noem ik hem vader, niet mijn overleden vader, dus ik zei mijn vader heeft 2 vrouwen, dus moeder en de andere misschien is dat verkeerd verstaan”, een uitleg die de vastgestelde tegenstrijdigheid niet herstelt daar u bij de DVZ nooit vertelde dat uw moeder met uw oom was gehuwd en u deze oom zelfs nergens had vernoemd tijdens uw gesprek aldaar (notities CGVS, p.17). Wanneer u hiermee werd geconfronteerd en gevraagd waarom u bij de DVZ nooit enig gewag maakte van deze oom die tevens uw stiefvader zou zijn, liet u een antwoord achterwege en bleef zwijgen (notities CGVS, p.17). Daar u op het CGVS uw ouders voorstelde als Guineese staatsburgers die samen als koppel naar Gambia migreerden ongeveer vijf jaar voor uw geboorte en hierna ook Gambiaanse documenten verwierven (notities CGVS, p.7,8) terwijl u bij de DVZ beweerde dat uw moeder een Gambiaanse vrouw was en uw vader een Guineese man, die mekaar in Gambia leerden kennen en er huwden nadat uw Guineese vader er naartoe migreerde (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 5), werd u ook gewezen op deze uiteenlopende versie van de feiten en werd u gevraagd om verheldering. U bleef echter zwijgen (notities CGVS, p.22). Er werd u dan opgemerkt dat u van bij het begin erop werd gewezen dat het van groot belang was om een waarheidsgetrouwe uiteenzetting te geven zodat er een correct beeld kon worden gevormd over uw leefsituatie in uw land van herkomst voor uw komst naar Europa ten einde een onderzoek te kunnen voeren naar uw nood om internationale bescherming (notities CGVS, p.3,22). U knikte hierop enkel bevestigend aangevend dat u de opmerking van uw protection officer wel had verstaan (notities CGVS, p.22).

Behalve dat u geen coherente verklaringen aflegde over uw familiale situatie en wanneer u al dan niet uit Gambia vertrok, blijkt uw asielrelaas zoals u dit aflegt bij de DVZ en op het CGVS compleet verschillend. Waar u zich bij de DVZ als zoon van een (plaatselijke) koning herkomstig uit Guinee voorstelde wiens eigendommen en kroon u na diens overlijden erfde en waardoor u volgens uw moeder gevaar liep daar familieleden van uw vader eveneens naar diens functie en rijkdom aasden en uw moeder u op acht of negenjarige leeftijd tegen uw zin het land uitstuurde (zie vragenlijst CGVS d.d. 23/06/2022, vraag 5), vertelt u op het CGVS dat u na het huwelijk van uw moeder met uw oom, thuis niet welkom was en uw oom u er niet wilde hebben daar hij zich de eigendommen van uw vader, zijnde diens winkel en woonst, had toegeëigend (notities CGVS, p.19,23,28,29). Tot twee keer toe gewezen op deze uiteenlopende versies van uw asielrelaas en gevraagd om deze incoherenties te verklaren, gaf u geen enkele reactie (notities CGVS, p.29). Aan het geheel van uw verklaringen kan dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht. Wat er ook van zij, moest uw uiteenzetting ook maar enigszins waar zijn, dient te worden opgemerkt dat de problemen met uw oom/stiefvader omwille van eigendommen van louter plaatselijke, familiale/privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn. Uw voorgehouden vrees door uw oom te worden omgebracht blijkt bovendien louter hypothetisch, daar u stelt dat u eigenlijk nooit van plan was en niet van plan bent om via het gerecht de eigendommen van uw vader op te eisen (notities CGVS, p.29,30). Nagegaan of u bij een eventuele terugkeer naar Gambia u niet los van uw oom/stiefvader ergens kan vestigen en daar een leven opbouwen, gaf u aan dat dit inderdaad mogelijk was. U kende verder nooit problemen in Gambia, noch met burgers noch met de autoriteiten (notities CGVS, p.28,30).

Andere redenen die u zouden belemmeren naar Gambia terug te keren, stelde u niet te hebben (notities CGVS, p.30)

De door u opgestuurde afbeeldingen van documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw opleidingscertificaten uit Italië werden hierboven reeds besproken. Aan uw verblijf in Italië, dat u staaft aan de hand van uw verblijfskaart voor Italië (d.d. 19/04/2016, geldig tot 18/04/2018), uw verblijfsdocument voor Italië (d.d. 05/01/2021, geldig tot 05/07/2021) en een kaart, afgeleverd in San Cono (Italië) op 29 september 2015, waarop uw identiteitsgegevens staan, wordt verder niet getwijfeld."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontcrachten.

Waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen aflegde over zijn leefsituatie voorafgaand aan zijn komst naar Europa, betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt: *"Omwille van het moeilijk verleden van verzoeker, het feit dat verzoeker de mishandeling van zijn moeder door zijn oom heeft meegemaakt, het gegeven dat verzoeker geen vaste verblijfplaats heeft gehad als kind en vaak over en weer reisde in combinatie met de lange periode tussen zijn vertrek uit Gambia en zijn asielprocedure in België, hoeft het niet te verbazen dat verzoeker verward geraakte over zijn leeftijd ten tijde dat hij Gambia verliet en zijn leeftijd toen hij effectief vertrok naar Europa. Tijdens zijn groot onderhoud heeft verzoeker de kans gehad om correct toe te lichten dat hij Gambia al veel eerder had verlaten en drie jaar alvorens zijn vertrek uit Afrika in Senegal heeft verbleven: [...]"*. Hiermee werpt hij evenwel geenszins een ander licht op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Zoals in deze beslissing terecht wordt opgemerkt, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker hoogopgeleid is, zodat kan worden verwacht dat hij ook na verloop van enige tijd coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over zijn eigen levenssituatie voorafgaand aan zijn komst naar Europa, *quod non*. Door louter te volharden in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bevestigt hij slechts één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen deze tegenstrijdigheden uiteraard niet ongedaan maakt.

Verder stelt verzoeker *"dat hij de medewerker van DVZ tijdens het eerste klein onderhoud verkeerdelijk begrepen heeft. Immers, verzoeker had begrepen dat hij diende te vertellen van waar zijn vader afkomstig was en niet waar hij ten tijde van het klein onderhoud verbleef. De vader van verzoeker had immers nog de Guineese nationaliteit alvorens zijn dood en daarom antwoordde verzoeker met "Guinee" en bij de moeder antwoordde hij "Gambia" gezien zij de Gambiaanse nationaliteit had verworven: [...]"*. Tijdens het tweede klein onderhoud bij de DVZ en het groot onderhoud bij de CGVS heeft verzoeker wel duidelijk uitgelegd dat zijn vader reeds lange tijd geleden is gestorven toen verzoeker amper 5-6 jaar oud was en dat zijn moeder wegens Gambiaanse traditie hertrouwde met zijn oom (broer van zijn vader): [...]". Verzoeker maakte tijdens zijn asielprocedure echter geen enkele melding van het verkeerd begrepen hebben van de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hij tijdens zijn eerste interview aldaar werd bevraagd over zijn ouders, ook niet toen hij met zijn tegenstrijdige en uiteenlopende verklaringen over zijn ouders werd geconfronteerd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). *Post factum* in onderhavig verzoekschrift opwerpen dat hij de vraag verkeerd zou hebben begrepen tijdens zijn eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook geenszins ernstig.

Waar verzoeker verder betoogt *"dat hij tijdens zijn klein interview gebruik heeft gemaakt van hyperbolen om zijn vrees extra kracht bij te zetten en dit omwille van zijn oprechte angst. De vader van verzoeker had namelijk wat bezittingen achtergelaten in zijn nalatenschap. Tijdens het groot onderhoud heeft hij dan uitgelegd dat hij in wezen zijn oom en dus broer van zijn vader vreest omwille van de nalatenschap die verzoeker zou dienen te verkrijgen bij het volwassen worden gezien zijn vader kwam te overlijden toen verzoeker slechts 5-6 jaar oud was."*, komt hij niet verder dan het *post factum* op een hoopje gooien van zijn eerdere, uiteenlopende verklaringen inzake zijn vluchtrelaas in een gekunstelde poging om zijn tegenstrijdige verklaringen alsnog met elkaar te verzoenen. Dergelijk verweer is geenszins ernstig en doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen over zijn vluchtrelaas,

een kernelement van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet overeenstemmen met hetgeen hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Verzoeker maakte tijdens dit laatste onderhoud immers geen enkele melding meer van de functie van zijn vader als plaatselijke koning en de opvolging door hem die problemen zou veroorzaken met familie, zoals hij verhaalde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting stelt dat verzoeker intrafamiliale problemen kent en de vraag stelt naar de beschermingsmogelijkheden van verzoekers nationale autoriteiten, dient vastgesteld dat uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden levensomstandigheden in Gambia, zodat bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering intrafamiliale problemen te hebben gekend en de vraag naar de beschermingsmogelijkheden van de Gambiaanse autoriteiten hiertegen zich *in casu* niet stelt. Waar verzoekers advocaat wijst op verzoekers terugkeer uit het Westen, dient vastgesteld dat hiervan noch in het verzoekschrift, noch in een eventuele aanvullende nota melding wordt gemaakt. Evenmin vermeldde verzoeker eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken en/of het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een nood aan internationale bescherming omwille van een eventuele terugkeer uit Europa. Het *post factum* opwerpen van dergelijke blote bewering is allerminst ernstig.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gambia zou hebben gekend.

7.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Gambia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Gambia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER